

Arrest

nr. 122 800 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 14 december 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2008 huwde verzoeker met een in België verblijvende niet-EU-onderdaan.

1.2. Nadat de visumaanvraag gezinshereniging werd goedgekeurd op 6 september 2010 kwam verzoeker naar België op 22 september 2010, waar hij op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk .

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding treft op 14 december 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), die betekend wordt op 2 december 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Tunesië

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Uit het relatieverslag d.d. 10.06.2012 blijkt dat betrokkene niet meer bij de echtgenote woont; het koppel gaat scheiden.

In het relatieverslag d.d. 02.10.2012 wordt dit bevestigd, ook door de advocaat van de echtgenote. Tevens is de huidige verblijfplaats van betrokkene niet gekend.

Op 01.10.2012 werd een brief verstuurd aan de gemeentelijke administratie van Gent om betrokkene te vragen om bewijzen aan te brengen in het kader van artikel 11 §2 voorlaatste alinea van de wet van 15.12.1980. Aangezien de verblijfplaats van betrokkene niet gekend is, kan deze brief niet worden betekend.

Wat verder artikel 11 §2 voorlaatste lid betreft: betrokkene is pas in België sedert 22.09.2010; het is daardoor eveneens ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst.

De verblijfskaart van betrokkene verviel dd 20.01.2012 en sindsdien heeft hij geen inspanningen meer gedaan om zijn verblijf te regelen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op, “Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;Schending van de artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel; Schending van artikel 8 E. V.R.M. ; Schending van artikel 7 juncto artikel 71/13 van de Vreemdelingenwet. Manifeste beoordelingsfout”.

Na het citeren van de bestreden bijlage 14ter betoogt verzoeker als volgt:

“ 4.2.

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder kennis van zaken een beslissing velt. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt aan de hand van een onvolledig dossier.

Dit wordt immers door de Dienst Vreemdelingenzaken erkend: de brief die werd verstuurd aan de gemeentelijke administratie van Gent om bewijzen aan te brengen in het kader van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet kon niet worden betekend.

De verzoeker wist bijgevolg niet dat hij het één en ander moet bewijzen, in casu voornamelijk het feit dat hij de vader is van twee minderjarige kinderen die rechtmatig in België verblijven (zie supra, feitengegevens).

Ondanks het feit dat de verzoeker in de onmogelijkheid was om de vereiste informatie naar voren te brengen, besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van een onvolledig dossier en veronderstellingen om het verblijfsrecht van de verzoeker in te trekken, hetgeen de zorgvuldigheidsplicht schendt. Nochtans, de Dienst Vreemdelingenzaken had zich ook bij de gemeentelijke administratie van Gent kunnen informeren omtrent de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoeker.

Uit de informatie die de gemeentelijke administratie van Gent ter beschikking heeft blijkt immers dat de verzoeker twee kinderen heeft (attest samenstelling gezin, geboorteaktes van de kinderen...).

Het is weinig waarschijnlijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet ingelicht werd over deze omstandigheden, of nog, reeds in kennis was gesteld van deze omstandigheden bij de verzoekers aanvraag van het visum D waarmee de verzoeker in 2010 naar België is gereisd.

Het is daarnaast ook te betreuren dat de Dienst Vreemdelingenzaken, eens zij op de hoogte is van het adres van de verzoeker, niet nogmaals haar vraag t t het bekomen van informatie stelt, maar onverwijld de beslissing tot intrekking van verblijfsrecht betekend.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M.

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie-en gezinsleven bestaat.

De verzoeker heeft twee kinderen. Eén kind heeft de verzoeker erkend (stuk 4). Dat de verzoeker de juridische vader is staat aldus vast. Het jongste kind werd geboren tijdens het huwelijk van de verzoeker en mevrouw [LH.]. De vaderschapsregel, bepaald in artikel 315 B.W., diende toepassing te vinden, doch dit is ten onrechte niet gebeurd. Een procedure tot rechtzetting wordt gevolgd.

De verzoeker heeft aldus onbetwistbaar hechte familiale banden in België.

- 4.3.2.

Voor wat betreft de vraag of een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven gerechtvaardigd is, is het belangrijk te bepalen of het in casu gaat om een eerste toelating dan wel een vraag tot voortgezet verblijf. Er dient vastgesteld te worden dat het in casu gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Aan de verzoeker werd een verblijfsrecht toegekend, waardoor aan de verzoeker de kans werd gegeven zijn (gezins)leven alhier uit te bouwen. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen. Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden. De verzoeker bouwde op een legale wijze zijn gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten. Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.

4.4.

De bestreden beslissing houdt tevens een bevel in om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: (...)

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt: (...)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: (...)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

In casu is het duidelijk dat de be ndiging van het verblijfsrecht, en de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 E.V.R.M. schendt.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepaling niet kunnen plaatsvinden. Iedere bestuursbeslissing dient individueel op afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval. Geen enkele vermelding naar de individuele situatie van de verzoeker wordt verricht. De beslissing is uitermate stereotype.

4.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden.

De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk t t zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoeker dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dringt zich dan ook op”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat de bijlage 20 getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De beslissing tot intrekking van het verblijf is gesteund op de volgende relevante bepalingen van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoon het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.(...)"

2.4. Verzoeker betwist niet dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met zijn echtgenote. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker zelf mee dat hij en zijn echtgenote in 2013 uit de echt gescheiden zijn. Eerste punt van kritiek van verzoeker is dat de verwerende partij de beslissing tot intrekking van verblijf getroffen heeft op basis van een onvolledig dossier en veronderstellingen omdat verzoeker niet in de mogelijkheid was om de vereiste informatie naar voren te brengen.

2.5. De vaststellingen in de bestreden bijlage 14 ter, *"Op 01.10.2012 werd een brief verstuurd aan de gemeentelijke administratie van Gent om betrokkene te vragen om bewijzen aan te brengen in het kader van artikel 11 §2 voorlaatste alinea van de wet van 15.12.1980 Aangezien de verblijfplaats van betrokkene niet gekend is, kan deze brief niet worden betekend"*. vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker betwist ook niet dat de brief niet kon worden betekend om de voormelde reden. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat het niet zijn schuld is dat hij door de echtscheiding dakloos is geworden, maar de Raad kan verzoeker hierin niet volgen, aangezien een echtscheiding niet per definitie als gevolg heeft dat men dakloos wordt en er mogelijkheden genoeg zijn om een voorlopig adres aan te houden in afwachting van een permanente verblijfplaats zoals ook verwerende partij terecht opmerkt ter terechtzitting. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij zelf een en ander had dienen uit te vlooien via de gemeentelijke administratie van Gent maar hij gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat hij hieraan niet heeft voldaan door geen adres op te geven. Verzoeker kan niet verwachten dat verwerende partij bij gebrek aan informatie over de verblijfplaats van verzoeker dan maar zelf actief informatie moet vergaren indien verzoeker niet reageert op de in de bijlage 14ter vermelde brief van de verwerende partij waarbij hij uitgenodigd wordt om bewijzen aan te brengen in het kader van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker betreurt dat de verwerende partij niet nogmaals de betrokken brief om bewijzen aan te brengen in het kader van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet betekent op het ogenblik dat hij terug opduikt met een vast adres in plaats van onmiddellijk een bijlage 14ter te laten betekenen, maar er rust op de verwerende partij geen verplichting om als ze een beslissing getroffen heeft, deze in te trekken om verzoeker alsnog de kans te bieden informatie te verstrekken met het oog op het treffen van een andersluidende beslissing, te meer daar verzoeker de kans gehad heeft om die te verstrekken maar dit door eigen toedoen gedwarsboemd heeft.

2.7. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij in het kader van zijn aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op de hoogte was van het feit dat hij twee kinderen heeft, aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift zelf meedeelt dat hij D.B. die geboren is in 2004 slechts erkend heeft op 13 juni 2012 – toen reeds duidelijk was dat verzoeker en zijn echtgenote gingen scheiden – en dat er nog een soort "rechtzettingsprocedure" bezig is voor het vaderschap van I.H., geboren in 2009. Dit alles heeft zich dus afgespeeld nadat verzoeker een visum gezinshereniging gekregen had.

2.8. Waar verzoeker er ten slotte nog over valt dat verwerende partij in de bijlage 14ter aan veronderstellingen zou doen dient de Raad op te merken dat verzoeker alleszins niets inbrengt tegen de volgende "veronderstelling": *"betrokkene is pas in België sedert 22.09.2010; het is daardoor eveneens ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. De verblijfskaart van betrokkene verviel dd 20.01.2012 en sindsdien heeft hij geen inspanningen meer gedaan om zijn verblijf te regelen."* Deze vaststellingen blijven dan ook overeind.

2.9. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat deze kritiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 14ter.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.10. Verwerende partij kan maar motiveren aangaande de elementen die vermeld worden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor zover zij er kennis van heeft. De in de bijlage 14ter vermelde brief om bewijzen aan te brengen in het kader van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet is er net op gericht om deze elementen te vergaren. Zoals reeds eerder gezegd is verzoeker er zelf verantwoordelijk voor dat deze brief niet kon worden betekend, wat uitdrukkelijk gesteld wordt in de bijlage 14ter, en hij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde reden werpt verzoeker tevergeefs op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd is, rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden, die hij voor het eerst uit de doeken doet in zijn verzoekschrift.

2.11. Verder werpt verzoeker de schending op van artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM in de zin dat geen rekening gehouden werd met voormelde verdragsbepaling bij het treffen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het begrip “familie- of gezinsleven” is volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: “*essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties*” (cf. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 150). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet verder komt dan te stellen dat hij D.H. geboren in 2004 erkend heeft in juni 2012 en dat er een soort “*rechtzettingsprocedure*” loopt voor het vaderschap van I.H. geboren in juni 2012. Nergens is er sprake van omgangsrecht van verzoeker met D.H. en I.H., laat staan dat dit aangetoond wordt of uiteengezet wordt. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat zijn banden met D.H. en I.H. zodanig hecht zijn dat ze vallen onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

2.12. Indien er toch van dient te worden uitgegaan dat verzoeker en D.H. en I.H. een familieleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden bijlage 14ter is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.13. De bestreden bijlage 14ter is gegrond op artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet. In casu streeft ze minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.14. Verzoeker verblijft slechts sedert 2010 in het Rijk en heeft dus tot zijn 36e levensjaar elders vertoefd, hoogstwaarschijnlijk in zijn geboorteland Tunesië. Het blijkt niet dat verzoeker gedurende zijn verblijf van afgerond drie jaren in België alle contacten en banden met het thuisland zou verloren zijn. Verzoeker, die zijn in 2004 geboren kind D.H. slechts in juni 2012 erkent op het ogenblik dat de echtscheiding in gang is gezet en een soort “*rechtzettingsprocedure*” lopende heeft voor het vaderschap van I.H. geboren in 2009, toont met zijn voornamelijk theoretische betoog alsmede zijn kort en bloot betoog dat hij “*onbetwistbaar hechte familiale banden in België (heeft)*” niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan in België te kunnen blijven om D.H. en I.H. te kunnen blijven zien en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaat de verblijfsreglementering te doen naleven. Het bevel om het grondgebied te verlaten besloten in de bijlage 14ter verhindert niet de afgifte van visa kort verblijf om D.H. en I.H. te komen bezoeken.

2.15. Ten slotte tonen de theoretische beschouwingen in fine van het verzoekschrift aangaande de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen geen schending daarvan aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA